

[Weikop.]

fast, at hovedformålet med ombudsmanden er fastholdt så klart, nemlig dette, at forurettede eller folk, der føler sig forurettet, kan få deres sag undersøgt. Det er det, der er det væsentlige, synes jeg, overfor befolkningen.

Det ærede medlem hr. Bomholt sagde — jeg forstod det lidt spøgefuldt —, at ombudsmanden nemt kunne blive kaldt for en overbussemand; jeg tror, det var noget i den retning. Jeg forstår, at det var spøgefuldt sagt, men jeg så meget nødigt, at sådan noget skulle komme i folkemunde, fordi der skal være en naturlig tryghed ved ombudsmanden og også være respekt om ham. Ombudsmanden skal, som der er sagt her, skille det væsentlige fra det uvæsentlige, han skal skille det berettigede fra det uberettigede, og jeg tror, det er rigtigt, som det allerede er sagt, at ombudsmanden må være en fremragende mand; han må ikke være svajende i sin stillingtagen til sagerne. Men jeg vil gerne til slut sige, at han skal give tryghed både for dem, der klager, og for dem, der klages over. Jeg skal også anbefale de ændringer, der er foreslået, og anbefale at stemme imod det ændringsforslag, som det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft har stillet.

Helge Madsen: Udvalget har i den travle tid, vi har haft, alligevel udført et meget omhyggeligt arbejde under en myndig formands ledelse. Vi er jo enige om de ændringsforslag, som udvalget har stillet, og der er ingen grund for mig til at gentage, hvad der er sagt af de tidligere ordførere. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at der er ændringsforslag, som jeg for mit vedkommende er mere glad ved end ved andre, og der er også forslag, som jeg kunne have ønsket indført. Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nævnte, at § 2 forlanger, at ombudsmanden skal være jurist, men siger, at han ikke kun må være jurist, så kan jeg give det tilslutning, og det kunne måske i givet tilfælde være heldigt, om bestemmelsen ikke havde stået der. Den kan i givet tilfælde forhindre, at rigsdagen kan vælge den bedste mand, som findes på det pågældende tidspunkt, til ombudsmand.

Med hensyn til udeladelsen af § 5, stk. 2, om, at det også påhviler ombudsmanden at føre tilsyn, er jeg enig med udvalget.

Men jeg vil dog gerne understrege, at bestemmelserne i grundlovens § 72, stk. 6 og stk. 7, om tilsynet med de frihedsberøvede ikke svækkes, fordi de ikke bliver indført i ombudsmandsordningen, man kan måske sige tværtimod. Man har ønsket, at denne vigtige opgave lægges hen til et organ, som bedre kan overkomme arbejdet end en ombudsmand, som man kunne frygte kunne blive overbebyrdet.

Angående det underændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, vil jeg sige, at bestemmelsen i forslaget om, at retsmøder skal foregå for lukkede døre, er jo tænkt som et forsvar for den anklagede, og så burde der dog i det ærede medlems underændringsforslag tillige være indført, at tjenestemanden også må kunne forlange, at vidnesbyrd skal afgives i et lukket retsmøde. Jeg finder derfor, at det ændringsforslag, som udvalget har stillet, er bedre, og må anbefale at stemme imod det af det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft stillede forslag og at stemme for de ændringsforslag, som udvalget stiller, og for lovforslaget ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Inger Merete Nordentoft: Det ærede medlem hr. Bomholt udtalte, at alle socialdemokratiets indvendinger var imødekommet, og tiltog sig æren for, at ombudsmanden nu har fået klippet sine kløer, hvis han overhovedet efter det første forslag havde nogen. Det er efter mit partis opfattelse meget beklageligt, at denne forringelse er sket. Embedsmændene har i tjenestemandsløven den beskyttelse, som tilkommer dem. Det, man tilstræbte med ombudsmandsløven, var at give menigmand mulighed for lettere at få sin ret overfor embedsmandsvældet, overfor hvad der findes af bureaukrati her i landet, for det kan dog næppe være det ærede medlem hr. Bomholts mening, at et sådant overhovedet ikke findes i Danmark.

Når det ærede medlem hr. Bomholt siger, at nu er galgemanden blevet forandret til en bussemand, og anfører H. C. Andersens navn i den forbindelse, må jeg sige, at i H. C. Andersens eventyr findes der ingen hyggelige og rare bussemænd. Der findes oldermænd, som er de værste, fordi de ingenting forstår, og der findes opløste